

[Hauch.]

det er ikke forbudt at anbringe baade Heste, Køer og Ungkvæg tøjrede i Skoven, ja, man er endog i Stand til at tøjre dem ind i nye Bevoksninger, og alle, der, jeg kunde næsten sige, har blot et forholdsvis beskedent Begreb om, hvad det betyder at udnytte Skov paa den Maade, vil vide, at noget af det værste, man kan gøre, er at tøjre Kreaturer i Skoven. Det er muligt, at den højtærede Landbrugsminister kan overbevise mig om, at Lovforslaget forbyder at tøjre Kreaturer, men jeg kan ikke finde det, og hvis det ikke findes, maa vi dog vistnok forhandle om en Ændring i saa Henseende. Jeg vil slet ikke tale om, at efter denne Bestemmelse vil det være muligt for en Skovejer at udnytte sin Skov til Græsning for Geder og Faar. Geder! Det er saadan, at det løber Folk, som ved, hvad *de* er i Stand til at udrette, naar de bliver sluppet løs i en Skov, koldt ned ad Ryggen. Men dem er der slet ikke taget Hensyn til, de maa gaa løse eller tøjrede, det har man overhovedet ikke tænkt paa! Jeg tror dog, det maa være rigtigt at søge at finde en Affattelse, som dækker det, der vil være fornuftigt og rigtigt i denne Forbindelse. Jeg vil ingenlunde benægte, at det kan være fornuftigt at anvende en Skov til Græsning, ja, jeg finder det i høj Grad rigtigt, at det kan finde Sted, men en Lovbestemmelse af en saa ufuldstændig og ufuldkommen Karakter som § 17 tror jeg, det bliver nødvendigt for os at se lidt nærmere paa.

Derefter har jeg nogle Bemærkninger til § 20. Den højtærede Landbrugsminister nævnte, at det er noget nyt, at der kan dannes et Skovlag, naar Skoven er delt mellem mindst tre Ejere, og Flertallet, for saa vidt de ejer Halvdelen af Skoven, forlanger det. Det er vist en rigtig og god Bestemmelse. Men jeg synes, at man har været noget uheldig med Affattelsen af det følgende, for naar man nu læser det igennem — jeg skal forskaane det høje Tings Medlemmer for at faa det læst op — vil det jo i Virkeligheden sige, at de paagældende kan fremsætte en saadan Begæring, og derefter bliver Sagen behandlet, og naar Sagen er behandlet og man er blevet enig om, hvordan man skal forholde sig, bliver Resultatet forelagt Ejerne, men de har ingen Afgørelse. Afgørelsen ligger i Skovnævnet.

Var det dog ikke fornuftigere at affatte Bestemmelsen paa den Maade, at Skovejerne kan fremsætte en Begæring, og de kan faa Lejlighed til at se Regulativet for Skovarealet og saa faa Lov til at sige nej paa det Tidspunkt? Efter Lovforslaget er Ejerne,

naar de først har indgivet Begæringen, nødt til at følge med, indtil det hele er rullet færdig. Jeg er bange for, at dette vil medføre — det vilde det i hvert Fald, dersom jeg var en af de paagældende Skovejere —, at de vil afholde sig fra at foretage et saadant Skridt. Ejerne har ingen Indflydelse og ingen Lejlighed til at springe fra, og det synes jeg dog, de burde have.

Endelig skal jeg knytte et Par enkelte Bemærkninger til § 22. Naar man læser Paragraffen igennem:

„Der nedsættes af Landbrugsministeriet et Skovnævn, bestaaende af“
o. s. v., studser man maaske straks, naar man gennemgaar Medlemslisten, ved den Tanke: Burde ikke Skovdirektøren være Formand for dette Nævn? Jeg skulde tage meget fejl, om ikke enkelte eller i hvert Fald en enkelt vilde mene, at det ikke var unaturligt, om dette var Tilfældet. Jeg vil nu imidlertid erklære mig tilfreds med den Form, Forslaget har faaet; jeg tror, det er rigtigt, at Departementschefen i Landbrugsministeriet bliver Formand, fordi Departementschefen her faar at gøre med Mennesker, som har med Skove at gøre under forskellige Former. Maaske kunde man indvende imod, at Departementschefen i Landbrugsministeriet bliver Formand, at Tilsynet med Skovene sorterer under ham; men selv med dette in mente maa jeg mene, det er rigtigt, og jeg nærer ikke Frygt for, at der skal opstaa en Situation, hvor Skovdirektøren ikke faar tilstrækkelig Indflydelse. Skulde det Tilfælde indtræde, at der kommer en Skovdirektør, som ikke er i Stand til at gøre sin forstlige Indflydelse tilstrækkeligt gældende i Nævnet, tør man maaske gaa ud fra, at han heller ikke vil være særlig egnet til at være Skovdirektør. Jeg har derfor frafaldet de Betragtninger, der ellers kunde fremsættes i Anledning af Forslaget om Nævnets Sammensætning, og jeg tror, den Form, man her har fundet, er den rigtige.

Man studser ogsaa lidt, naar man læser videre, for saa staaer der, at der skal være

„1 skovkyndig Repræsentant for Det danske Hedeselskab efter Indstilling af dette“,

og desuden skal der være to Skovejere, om hvem det bestemmes — jeg kunde fristes til at sige min Sandten —, at

„den ene skal være skovkyndig“.
Jeg vil nok spørge: Hvad skal den anden være? Har man tænkt, han skulde være i Besiddelse af særlige Egenskaber, som skulde komme til Nytte ved Udførelsen af det Arbejde, der her paahviler ham, ud over